

LIBRIS

We know
books

SMARTHORRORS & ALTE ALEA

**Concept, text și desen
by Frabo**

WWW.CORESI.NET

CUPRINS

Prefață	9
A Un Alien în tramvai	19
B Bella și cele 6 uși	22
C Un rucsac mare	25
D Dana și afișul	28
E Un grup vesel, Gelu, Barbu, Gică, Gina	31
F Flori și căștile	34
G Graffiti	37
Graffiti 2	40
H Delete all	42
I Ventuza	46
J Selfie	49
K Literele	52
L CaCo3 (Carbonat de Calciu)	55
M Mircea și acvariul	59
N Tatuaj cu șarpe	66
O Horia nu ajunge în Berceni	70

P	Inel în nas	We know books	74
Q	Trei gândaci		77
R	O cafea roșie		81
S	Ton sur ton		84
T	Problemă Un biciclist din orașul A		87
U	Bulă și pluralul		92
V	Autor sau Ce știe ei de traforaj		95
W	Mușunache		98
X	Edi Sală		101
Y	Ichi sună cu acolișitură		104
Z	Sfârșitul		107
	ALTE ALEA		110

A

Un Alien în tramvai

Doamna Marcela avea gura mare. De fapt, avea fața mare, ochii mari, buzele mari, urechile mari. Ce să mai zic, că nu mai zic nimic că se supără, dacă zic că avea capul mare. Dar curios că nu era grasă, știi? În fine, mai era și machiată gros, așa cum se machia ea cum era moda când avea ea 18 ani, știi. Urmărea un film pe telefon. Era filmul Alien. Cum măi Marcela, tu n-ai văzut Alien până acum, hai mă lași. Măi l-am văzut, dar nu tot, că tot timpul aveam câte ceva de făcut la bucătărie.

Primi un telefon. Vorbea și râdea. Râdea gros. Ei, ce vrei, dacă avea capul mare, vorbea și gros, n-ai ce-i face, asta-i treaba. În metrou era aglomerație. Se stătea în picioare. Marcela stătea și ea în picioare și ținea telefonul ca pe un sandviș, sau sanviș, sau sandwich, sau servici. Spune-i domne serviș, că toată lumea așa îi spune la noi. Făceți-mi și mie un serviș, d-ăla cu parizer tăiat mai gros.

Era un stil cool să ții telefonul așa. Marcela râdea. La un moment dat metroul frână brusc. Conducătorul văzu ceva alb căzut pe șine și frână. Măi, ce se întâmplă, el nu știa atunci că era Bella, care căzuse din metrou la pagina 24. În învălmășeala creată, Marcela se lovi de persoana din fața ei și înghiți telefonul. Ei ce vrei, dacă avea gura mare bineînțeles că l-a înghițit. Și mai și se râdea cu gura aia mare a ei până la urechi. Tovarășa/Doamna/Miss, ia uitați la Marcela, se râde cu gura până la urechi! Lumea a fost anunțată că trebuie să coboare și să meargă pe jos până la prima stație. Nimeni nu observă ce pășise Marcela. Aceasta, îngrozită, se întinse pe banchetă să-și revină puțin. Trenul se goli și ea rămase singură. Simți nevoia să sughițe. Deodată, din piept îi țâșni un Alien mic. Era un Smartalien deoarece burta îi devenise un ecran tactil. Pe ecran, ce credeți, rula filmul Alien, de unde înghițise Marcela Doamna telefonul. Vezi, d'aia era el Smart. Micuțul Alien deschise Agenda la pagina Escape și introduse coordonatele GPS și află unde era locul de extracție. La locul de extracție era deja o familie de 3 urși care își luaseră bon de ordine de dimineață devreme. Smartalienul se hotărî să ia tramvaiul. Se merge mai repede cu tramvaiul, știi. În tramvai era o entitate care dormea ținând strâns cu mâna un sac de peturi. O scană, dar n-o identifică în sistemul galactic. Entitatea mirosea, dar știi cum, vai de mine! La prima stație Smartalienul nu mai suportă mirosul, coborî și vomită. Apăsă pe tastatura de pe burt-ecran „Eject now” și o rază de lumină coborî de undeva de sus, și-l extrase. Alo, domnu, stați la rând că noi am fost primii, strigă ursoaica, suntem veniți de la ora 4,30! În timp ce urca mai vomită odată. NEVER COME BACK, trimise el mesajul către stația mamă. Vezi, mama e tot mamă, cum are ea grijă de el.

Ei, pe doamna Marcela o clonăm, n-o lăsăm așa, că ne-a fost simpatică.

LIBRIS

We know
books

Ce să spun, lucrarea este interesantă și am apreciat desenele, dar nu este exact în specificul editurii noastre. Vă urăm succes. Domne, mulți nebuni sunt pe lume.

LIBRIS

We know
books

B

Bella și cele 6 uși

Metroul opri. Ușa se deschise și o față bine făcută, așa cam la vreo 18 ani – na, că ți-am făcut-o și majoră – intră și se duse plictisită la ușa din partea opusă și se rezemă de ea. Ea, fata, era îmbrăcată toată în alb, adică pantaloni, o bluză albă și adidași albi. Era și foarte curată. E drept, venise într-o cutie și ieșise din ea. Ei, asta explică de ce era așa curată, mă miram eu. Și era plină de argintărie pe ea. Era moștenire de la bunică-sa. Păi cine-ți mai lucrează astăzi un lanț ca ăsta, spune-mi și mie. Nimeni! Tare se mai lăuda ea cu bijuteriile astea la prietenele ei. Bella era multă. Multă și albă. Bella, tu dacă ai pielea foarte albă, hai să nu spun că ești albinoasă că te superi, știi, pari și multă. Dar atenție, tu nu ești grasă Bella, ești doar multă, știi. Bella stătea sprijinită de ușă și se uita pe telefon. Autorul se uită la ea și-i zise în gând. „Bella, nu ți-e că te murdărești și pe hainele astea albe se vede imediat?”. Cu un aer de superioritate, Bella i-ar fi răspuns: „Ce-i domne ce s-a întâmplat, uite că nu mă murdăresc. Hai, mă lași.” Și autorul o lăasă. Bella continuă să se uite pe telefon. Cu mișcări ample ale gurii mesteca o gumă. Zâmbi larg, ostentativ. Primi un mesaj cu un joc nou. Se chema „UȘILE”. Între timp o sună o prietenă de-a ei, Gathi, de fapt Agatha o chema, care una-două când se plictisea, o suna să-i spună că ce-a mai văzut ea prin mall. N-avea chef să-i răspundă. Era mai mult interesată de instrucțiunile de la jocul primit. Le citi și, mai bine dispusă, o sună înapoi pe Gathi, dar ciudat, aceasta nu răspunde acuma. Reveni la jocul cu uși și realizează că trebuie să deschizi ușile într-o anumită ordine. Ușile erau următoarele: 1 Ușa de biserică; 2 Ușa de castel unde bate Ștefan cel Mare; 3 Ușa de metrou; 4 Ușa de lemn Tănase; 5 Ușa capitonată de minister; 6 Ușa tip portal. Bella alege ușa de metrou, pentru că era în metrou. Aceasta se deschise frumos, elegant, iar Bella căzu din vagon, dar nu reuși să execute curat o săritură cu întoarcere 180 de grade și să aterizeze pe ambele picioare lipite și cu brațele drepte întinse în prelungirea umerilor, pieptul înaintea, palmele lipite, da, lipite am spus, ce caută degetul ală acolo, jap, jap și zâmbești spre arbitri, da? E important să te uiți la arbitri când aterizezi, da? Pe bancheta din față 5 arbitri veterani de patinaj, care se întorceau de la reuniunea de 50 de ani de la înființarea Cartonașelor de punctaj, scoaseră instinctiv cartoanele omagiale cu note pe care le oferiseră organizatorii. În difuzorul din metrou, conductorul spunea notele în engleză și germană. 5,5 5,4 5,6, 5,2, 5,5. Parcă nea Vasile, conductorul, nu știa germană; și ce bine vorbește engleză, n-aș fi zis. La aterizare, un picior era mai în față, iar pentru asta primi o depunctare de la metroul care venea din sens invers. Da, da, acela cu doamna Marcela în el.

Pe telefonul căzut se vedea apelul către Gathi.

LIBRIS

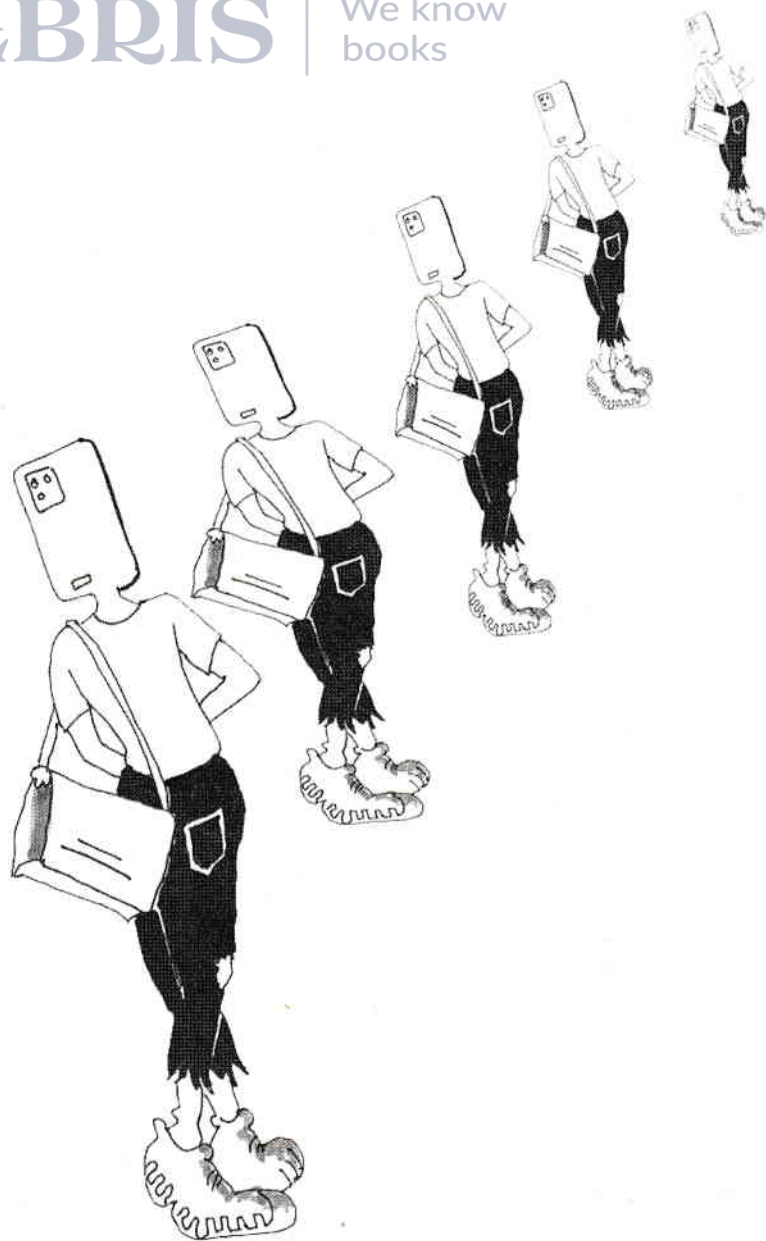
We know
books

Am crezut că am citit multe la viața mea, dar așa ceva te rog să mă crezi n-am citit și nici n-am crezut că o să citesc vreodată.

LIBRIS

We know
books

C

Un rucsac mare

Andrei avea un rucsac mare. Când intră în metrou râdea, că ce treabă avea el la vârsta lui și nu-și dădea seama că deranja lumea cu rucsacul lui mare. Era student la Politehnică și cu câțiva colegi pleca în excursie la munte.

De rucsacul lui Andrei atârnavă fel de fel de lucruri, dar unul atrăgea atenția mai mult: un piolet. Era foarte frumos, deoarece nichelul strălucea foarte tare. Se vedea că era făcut afară. Era elvețian, de la fabrica aia. Ah, d-aia era așa frumos, foarte tare, mă miram eu, ziceam uite, în fine, au scos și ai noștri un lucru frumos.

Margot, cum îi spuneau colegele, pe ea chemând-o de fapt Marioara, dar îi era rușine de numele acesta, stătea lângă ei și se uita pe telefon, dar mai trăgea cu coada ochiului la grupul vesel care pleca la munte. Îi părea rău că nu este și ea în grup. Ea n-avea un astfel de grup. Prietenele ei nu le aveau pe astea cu excursiile. Ele mergeau la sală, alergau cu telefonul prins de braț și cu căștile în urechi, iar mai nou, unele avea dilatatoare de nas pentru o respirație mai bună. Pe bune, că nu le știam pe astea. O să-mi iau și eu. Stai, măi nene, așa, ușor că asta a fost o glumă, da? Foarte tare.

Gigel, un băiețel de 5 ani, mânca înghețată, deși n-avea voie în metrou. Totuși, maică-sa, ca să scape de gura lui, i-a luat o înghețată. Ce vrei, e copil, n-ai ce-i face. *❀Ești grasă și ai picioare de elefant african**. Acum Gigel era liniștit și mânca înghețata. Urmau să coboare la prima stație, așa că mama lui Gigel îl grăbi să termine mai repede. Băiatul făcu ce făcu și scăpă pe jos jumătate de înghețată. Ce vrei, e copil, n-ai ce face. Noroc că maică-sa nu-l văzu. Metroul intră într-o curbă și Margot, ca să-și păstreze echilibrul, își depărtă picioarele mai mult și cu ochii în telefon nu văzu ce este jos și călcă pe înghețată. De cacao. Ce vrei, lui Gigel îi plăcea înghețata de cacao, e copil, n-ai ce-i face. De cacao o făcuse și Margot. Alunecă și era să cadă. În același moment, Andrei, râzând, că ce treabă are el la vârsta lui, se întoarse puțin cu rucsacul și Margot își prinse bărbia în piolet. Fiind de marcă, pioletul era ascuțit și-i străpunse bărbia și ieși prin buza de sus, de unde se scurgea acidul hialuronic proaspăt injectat. Și era și de la Paris, știi. Mama lui Gigel îl certă că a mâncat înghețata prea repede. Ei, ce vrei, trebuie s-o înțelegi și pe ea, e mamă și ea, n-ai ce-i face. Grupul coborî la Gară și Andrei, râzând, trase mai bine de rucsac. Pioletul, fiind de marcă, rămăsese bine înfipt.

*Vezi explicația de la Epilog

EBRIS

We know
books

Eu una, nu știu cum se poate tipări așa ceva. Vă spun sincer, am fost și noi tineri, am fost și noi aia, dar pe vremea noastră nu se tipărea așa ceva.